Ч. 105 (14.004). Львів, понеділок 22. квітня 1935. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504-060, 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Занепад жертвенности на українських інвалідів.

Загальні Збори Українського Т-ва Допомоги Інвалідам.

В суботу 20. квітня ц. р. відбулися загальні збори УКТОДІ в салі Т-ва „Сокіл-Батько" при вул. Руській. Збори відкрив (в год. 6. вечором) голова Т-ва *д-р І. Гижа*. Тому, що збори рішили, щоб протоколу з останніх загальних зборів не відчитували, секретар Т-ва *д-р Я. Олексишин* склав звіт з діяльности Головної Ради УКТОДІ.

НАПРЯМНІ ДІЯЛЬНОСТИ.

Ціла діяльність йшла і йтиме у двох напрямах: 1) придбання достаточних фондів на допомогу інвалідам і 2) розділ цих фондів між найбільше потребуючих інвалідів. Виконати ці два завдання не було легко головно з причини господарської скрути, яка з кожним роком усе більше зубожує наше громадянство в краю і на еміграції, бо саме на його матеріяльних засобах спирає свою діяльність УКТОДІ. Цю скруту поглибили ще минулорічні повені, посухи та інші стихійні нещастя як голод. Всеж таки Т-во вже 12-тий четвертий рік несе поміч найнещасливішим інвалідам Української Армії. Це своє завдання Т-во може сповнити тільки тому, що серед українського громадянства є зрозуміння для недолі українських інвалідів. Одначе слід підкреслити, що тільки частина українського громадянства сповняє свій обовязок супроти українських інвалідів.

ЛЕДВИ 15 ІНВАЛІДІВ ДІСТАЄ РЕНТИ.

А тимчасом до 2.019 зареєстрованих інвалідів з минулих років постійно зголошуються нові інваліди. Для них Т-во не може зі скупих фондів дати постійні ренти, але мусить у богатьох випадках приходити бодай з одноразовою допомогою. У звітовому році з фондів Т-ва користало тільки 346 інвалідів, з яких 25 було від 90—100 прц. інвалідами, 21 від 80—85 прц., 32 від 70—75 прц., 45 від 60—65 прц., 83 від 50—55 прц., 97 від 45—35 прц. і 49 від 33—30 прц. Решта зареєстрованих це інваліди нижче процентові. УКТОДІ дає допомогу для інвалідів у трьох формах а саме: 1) рент і підмог, 2) опротезування й лікування і 3) приміщення в захисті. Ренти дістають тільки інваліди від 35 прц. інвалідства в гору. Одначе тому, що жертвенність українського громадянства дуже зменшилась в останньому році, Головна Рада була приневолена двічі знижувати висоту і так скромної інвалідської ренти.

ГОЛОДОВА РЕНТА.

Після останньої обнижки в місяці вересні 1934. р. інваліди 90—100 прц. побирають ренту по 30—40 зол. місячно, інваліди 70—80 прц. по 15—23 зол. місячно, інваліди 50—60 прц. по 10—12 зол. місячно й інваліди 35—45 прц. по 6—8 зол. місячно. Інваліди від 30—35 прц. дістають двічі до року, перед Різдвяними і Великодними святами по 10 зол. У надзвичайних випадках (напр. родинне нещастя) інваліди дістають надзвичайну допомогу. При устійнюванні висоти рент береться під увагу не тільки ступінь інвалідства, але також маєтковий стан і число членів родини інваліда, що є на його удержанні.

В 1934. р. УКТОДІ виплатило на ренти і на підмоги інвалідам 73.945. 15 зол.; у 1933 р. — 84.984.65 зол., себто у звітовому році ренти і підмоги обнизило на 11.039.50 зол.

На опротезування інвалідів видало Т-во у звітовому році 3.421 зол., або на 1.000 зол. більше, ніж у минулому році, на лікування 954.09 зол. В дійсности є це тільки кошти ліків, подорожі інвалідів до лікарів, оплати за перевязочні матеріяли тощо, бо українські лікарі переводять лікування українських інвалідів безплатно. Дуже прихильно до наших інвалідів ставиться Народня Лічниця у Львові. Крім того Т-во платить кошти лікування у шпиталі, якщо інвалід мусить лікуватись клінічно або піддатись тяжкій операції.

ЗАХИСТ ДЛЯ ІНВАЛІДІВ.

Пятьох безпомічних інвалідів примістило Т-во у своїм будинку на Ялівці за Личаківською рогачкою. Двох відійшло на село до рідні і в захисті перебуває тепер тільки трьох інвалідів, з яких тільки один потребує приміщення та опіки. Кошти вдержання захисту у звітовому році сягали 2.431.26 зол.

АДМІНІСТРАЦІЙНІ ВИДАТКИ.

На адміністраційні видатки Т-во видало квоту 15.707 зол. і 46 сот. З цієї квоти на платні 4-ох урядовців і посильного припадає 9.005 зол., решта на річеві видатки, з яких найбільше видано на пропаганду.

НЕ ЦІЛИХ 4.000 ЧЛЕНІВ.

Джерелом прибутків Т-ва є: 1) членські вкладки, 2) жертви, 3) доходи з майна і 4) доходи з шапкарської робітні. Т-во має 3.900 членів; у звітовому році прибуло 404 члени. Більшість членів УКТОДІ це львівські громадяни, вокреме службовики львівських українських установ, що точно вплачують місячні вкладки і то навіть вищі, як означує статут. У краю УКТОДІ має дуже мало членів і це доказує, що 16 філій не сповнює як слід свого основного завдання.

ЧЛЕНИ НЕ ПЛАТЯТЬ ВКЛАДОК.

Зпоміж 3.906 членів тільки 2.416 осіб вирівнало членську вкладку; залягає з вкладкою 1.496 осіб. На рахунок членських вкладок надійшло до каси Т-ва 9.799.22 зол., себто на 2.051 більше як у минулому звітовому році. До цієї звишки причинилась підвишка постійних вкладок наших центральних установ.

Членів добродіїв має Т-во 265, з яких 146 є в Америці, 100 в краю. У звітовому році членами добродіями іменували: 1) Народню Лічницю у Львові, 2) Українську Національну Раду в Канаді з Вінніпеґу і 3) Т-во „Скала" в Ню-Йорку.

ЖЕРТВИ З КРАЮ ТА ЕМІГРАЦІЇ.

З жертв прийшло до каси Т-ва 63.267.60 зол. З цієї квоти на край припадає 29.860.91 зол., на Америку і Канаду 6.167.32 дол., себто 32.884.87 зол., на европейську еміграцію 521.82 зол. У порівнанні з 1933 роком жертвенність на цілі УКТОДІ зменшилась у звітовому році на 28.564 зол. 99 сот. Постійне зменшування жертвенности може захитати забезпеченням українських інвалідів навіть у дотеперішніх мінімальних розмірах. Сума не цілих 30 тисяч, яку жертвував край, це дуже незначна квота, якщо взяти під увагу число українського населення. Частинним оправданням зменшення жертвенности слід уважати безуспішні заходи в адміністраційної влади виклопотати дозвіл на прилюдну збірку в 1934 р.

Жертви з Америки і Канади зросли у звітовому році на 1.928.69 дол. більше ніж у минулому році.

ДОХОДИ З МАЙНА І ШАПКАРНІ.

Нерухомости Т-ва принесли у звітовому році 14.733.87 зол. доходу. Найбільший дохід дає дім при вул. Потоцького ч. 48, закуплений за американські жертви і він сягає 13.686.74 зол. Відсотки дали Т-ву у звітовому році 1.417.05 зол.

Кравецьку і шевську робітню Т-во відступило на власність інвалідам і веде тепер тільки шапкарський варстат. Шапкарня дала доходу 1.307 зол. У варстат інвестовано 6.000 зол. Шапки продають тільки за готівку.

Разом до каси вплинуло 90.525.02 зол., видатки зросли на квоту 98.752.10 зол. Недобір 8.227.08 зол. покрило Т-во з майна, яке з року на рік зменшується.

Вкінці в імені УКТОДІ секретар подякував пресі в краю і за океаном та усім тим товариствам, організаціям і поодиноким громадянам, які виявили свою прихильність для українських інвалідів.

Від контрольної комісії п. **М. Гебус** поставив внесок признати Головній Раді Т-ва абсолюторію за 1934 р., яку після короткої дискусії Збори одноголосно ухвалили.

На внесок проф. **Березовського** Збори одноголосно вибрали головою УКТОДІ дотеперішнього голову **д-ра Івана Гижу.** До Головної Ради увійшли далі дотеперішні члени: адв. **д-р Кость Паньківський, д-р Володимир Щуровський, Михайло Галібей і Василь Сенчишин.** Заступниками вибрали: **д-ра Івана Веґеру** та **інж. Михайла Хроновята.** До Контр. Комісії увійшли: **Методій Ґебус, Петро Пасіка і Микола Кохан;** на заступників: **інж. Антонів і Григор Керод.**

Опісля на внесок д-ра Я. Олексишина збори рішили вислати V. Науковому Зїздові Лікарів привіт з подякою за безкорисну і дбайливу працю для українських інвалідів.

Після декількох внесків голова замкнув Збори в год. 7. вечором. На салі було присутніх ледви понад 30 осіб.

Подробиці з конференції в Стрезі

Показується, що велика конференція над Ляґо Маджоре, де рішали про важні міжнародні справи, не обійшлася без жіноцтва. Ролю господині дому відограла княгиня Іда Бороме́о. Жінка брала теж участь у самих нарадах. Була це гарна молода докторка, сіньоріна Лявра, що служила товмачкою. Роля дуже важна, бо від неї передусім залежало, чи ріжні політики порозуміються зі собою. У Стрезі було крім того десять німецьких журналісток, яким товаришили італійські офіцири. На питання хто вони, була відповідь, що редакторки з Відня. Всеж таки дехто домагався, щоб їх арештувати, хоч не було доказів, що вони німецькі шпигунки.

В днях конференції в Стрезі панувала велика дорожнеча. Населення малого міста використало рідкий побут дипльоматів і піднесло сильно ціни харчевих продуктів.

Коли підчас плебісциту в Саарщині журналісти відбули рекордову кількість телеграфічних розмов, то підчас конференції в Стрезі цей рекорд побито. В одному тільки дні самих італійських розмов було 800, а із заграницею 1700. Взагалі телеграфічні розмови в тім дні тревали 10.000 мінут.

ЗНОВУ ПЯТЬ БОМБ.

Анархістично-синдикалістичні організації в Еспанії рішили приступити до загального страйку на знак протесту проти заборони конгресу, що мав відбутися в святочному тижні. У звязку з тим кинено в Сараґосі пять бомб, що вбили одну особу, а зранили три. Поліція арештувала виконний комітет анархістів-синдикалістів і коло сто підозрілих осіб. Соціялістичні організації не прилучилися до синдикалістів.

ЦІКАВИЙ СОВІТСЬКИЙ ДЕКРЕТ.

Совітський комісар скарбу оголосив декрет, який признає особам, що вказали місце, де сховано золото і дорогоцінности в часі революції 1917 р., 25 прц. вартости знайдених предметів.

ЛІКВІДАЦІЯ „ЛЕҐІОНУ МЛОДИХ".

Як відомо, з „Леґіону Млодих" виступило кілька сеніорів, між ними чотирьох міністрів з премієром Славеком, тому що ця організація не сповнила свого завдання. Одночасно припинено всі субвенції для „Леґіону Млодих", одержувані від урядових кол. Це рішення рівняється ліквідації „Леґіону", що має значний буджет видатків, а не має ніяких власних доходів.

Нові вибори до чехословацького парляменту й політичні партії на Закарпатті.

I.

(Організація самостійної української партії. — Партії, що стоять на українському ґрунті. — Боротьба між українцями й мадяронами-москвофілами в аґрарній партії. — Посол аграрної партії москвофіл Щерецький обвинувачений у лихварстві.)

Ужгород, квітень 1935.

У травні відбудуться вибори до чехословацького парляменту, що відбуватимуться одночасно з виборами до краєвих, окружних і громадських заступництв. Партії вже давно підготовані до виборів.

Давно була думка між свідомим українським громадянством, переважно молоддю, заснувати свою незалежну, суто українську партію. Але далі балачок і мрій не пішло. Зійдуться, побалакають на цю тему і на тому закінчиться. Все таки московський поет добре зрозумів душу слав'янську, пишучи, що „суждени нам благіє порнви, но совдавать нічево не дано...“ Та не тільки це. Реальні обставини такі, що трудно організувати партію, бо нема людей. Щоби не бути голословним, приведу уривок з дискусії на цю тему з ужгородського „Українського Слова“. Цю ґазету редаґують люди старші, солідні й політично грамотні та безсумнівні українські патріоти, що їм тяжко закинути якийсь опортунізм. Там читаємо: „Є в нас великий брак людей до культурної економічної, а найбільше до політичної праці. Є великий брак людей, що малиб відповідну політичну освіту та конечну для праці на політичному полі практику... Додаймо до того ще одну сумну появу в нас. У нас вступає більшість людей до партії не тому, щоби для тієї партії працювати, але щоби з тієї партії мати якусь виґоду. В нас ідейна сторона партійного життя стоїть ще дуже низько...“

У львівському „Нов. Часі“ з 2. квітня ц. р. була вміщена стаття на цю тему — „Головна вимога закарпатського політичного життя“, як голос ужгородського громадянина. Стаття досить наївна і зраджує людину, що, скажу отверто, поза Ужгород, не заглядала. Не працювала на селі й не знає ані настроїв селянських мас ані потреб та бажань народу. Основна хиба статті— брак обєктивности в осуджуванні цілого українського руху на Закарпатті та ролі поодиноких партій у ньому. Одну партію вихваляє, а другу осуджує, хоч обі вони однаково філіялки чеських партій. Напр. відносно християнсько-народньої партії пише, що вона „піддержує чесно т. зв. народовецький політичний напрям“... На Закарпатті так, бо на чолі її стоїть о. Авг. Волошин, але на Пряшівщині? Там вона вже завзято поборює український національний рух і стоїть на твердій „русскости“. Далі йдуть такі міркування: „Нас ніяк не сміє зражувати, якщо при перших виборах, що в них самостійно візьмемо участь, не здобудемо ні одного мандату, бо в суті речі, це не буде наша програш. Навпаки, для нас буде великою моральною перемогою, що врешті ми спромоглися власними силами на свій самостійний виступ, не помагаючи й не вислуговуючись чужим політичним богам“.

Бувають всякі виступи. Але цей виступ буде якраз моральною поразкою цілого українського руху в очах чужинців. Вони не будуть цього оцінювати як вибрик невеличкого гуртка нерозважної й політично недосвідченої молоді, а як блямаж цілого українського руху, бо цей дебют збере ледви чи навіть тисячу голосів. Не говорю вже, що це робити мусіли ініціятори нової партії тому рік-два назад, а не тепер, за три тижні перед виборами, — „шити, варити, бо завтра Великдень“.

7. квітня під назвою — „Українське Національне Обєднання“ нова партія заснувалася. З огляду на те, що селянство не було заступлене, (а на чиї голоси розраховують партійні провідники?!), бо ані не було запрошене, рішено через два тижні скликати всенародній конґрес до Хуста, де буде прочитана та ухвалена програма партії... До цього „Українське Слово“ робить такі зауваження: „Чи не буде цей „всенародній конґрес“ так само підготовлений, як і ці перші наради?“ Навіть щоби то були організаційні ґенії, то в такий короткий час та ще й без жадних матеріяльних засобів не можуть зорґанізувати якоїсь нової партії. Ця запізнена метушня з орґанізацією нової партії річ в даний момент цілком не серіозна, й може мати дуже сумні наслідки...“

На виразно народовецькій (українській) позиції стоять досі з коаліційних партій дві: — соціял-демократична й християнська народна партія (о. А. Волошина)), при чому остання народовецьку позицію боронить лише на Закарпатті, а вже на Пряшівщині (на Словаччині) стоїть на ґрунті твердо „русскому“, москвофільському. Решта коаліційних партій активно підпирає москвофільський рух, що є одинокою перешкодою до консолідації відносин на Закарпатті. В останні часи аґрарна партія трохи змірнила свій москвофільський запал, але всеж таки піддержує такі одиниці, як сен. Бачинський, що завдячують свою карієру боротьбі з українським рухом та своїй „русскости“. Вже нераз приходилося в своїх дописах підкреслювати, що москвофільський рух на Закарпатті активно підпирає не лише більшість чехословацьких партій, але також і сусіди, які мають значно більший інтерес у деструктивному москвофільському русі, ніж самі чехи, які лише на цьому реально втрачають, але засліплені русофільством ще старої дати не можуть позбутися свого некритичного боготворення „Велкего Слованского Руска“. Колись вони цього будуть жалувати, але, здається, буде пізно. Для чеської політики не секрет, які сусідні держави та кого з москвофільських махерів піддержують, але „Велке Руско“ понад усе. Також теперішні коаліційні чехословацькі партії не мають ніякого інтересу підтримувати москвофільський рух, бо одинокі, не заанґажовані ще сусідами, москвофільські лідери — буковинський еміґрант, москвофіл Цурканович та пряшівський москвофільський діяч Жидовський, находяться на поводі та на утриманні опозиційної чеської національної демократії, партії русофіла К. Крамаржа. Цурканович. ві національні демократи допомогли матеріяльними засобами в минулих виборах і він навіть був вибраний православними голосами до сенату, де належав до посольського клюбу чеських націонал-демократів, але коли останні опинилися в опозиції до уряду, то еміґрант Цурканович, з переляку, абиг йому не зревідували громадянства, вийшов з опозиційного клюбу. „Русская Народная Партія“ Жидовського це є філія чеської національно-демократичної партії Крамаржа й є на утриманні цієї чеської партії.

Аґрарна партія в початках своєї організації на Закарпатті короткий час стояла на народовецькому ґрунті й видавала писану народною мовою ґазету „Село“. Пізніше почала досить активно піддержувати москвофільський рух. Попаприймала до партії ріжних збанкротованих політиків, мадяронів, які ще недавно відмовлялися присягати республиці, бо чекали, що скоро повернуться мадяри на Закарпаття, а ті воскресили давні методи та способи мадярських виборів. Аґрарна партія сприяла тому, що від Закарпаття попало до парляменту двох „русинів“ москвофільського напряму — до сенату Бачинський, який настільки змадяризований, що не вміє поправно ані одної фрази звязати на якій будь славянській мові, бо мадярська мова не знає родів і тому в п. сенатора кінь то вона, а корова — він. Одна потіха слухати його промову. Посол Щирецький — багатий селянин — корчмар, бувш. комуністичний аґітатор. Як цих двох москвофільських матадорів просунула аґрарна партія до парляменту, то колись так описувала чеська ґазета: „Боротьба з комуністичною демагоґією перетворилася в знищення демократії. Ця тактика, що характеризує цілий аґрарний режім, принесла аґрарній партії перемогу в керовництві й такі непомірні виборчі успіхи, що підкарпатські мандати, зискані терором і пиятикою, вирішили про керуюче становище аґрарної партії в

ГЕЛІЄТ ГОФМАН-ОСТЕНГОФ.

Приємна подорож.

Скільки літ мала Мері Віґс? Ніхто крім неї не знав цього. Її найліпша приятелька Дейзі твердила, що вона старша від неї на 10 літ. А що ця найліпша приятелька мала один із найбільших сальонів краси у Ню Йорку, то і приятелі Дейзі не могли збагнути, який її вік. Та це байдуже.

Мері Віґс відвідала свого тіточного брата Ральфа в Льондоні. Це був уже старший добродій, трохи згорблений. Він подивився на Мері здивований крізь старомодні окуляри.

— Дуже гарно, Мері, що ти ще не забула за мене.

— Я не приїхала виключно для тебе.

— А для кого?

— Я хотіла би ще раз щось цікавого пережити.

Ральф тільки роззявив рота.

— Що ти хотіла би ще?... — загикався

Вона глянула на нього з погордою і позіхнула. Завтра вона поїде в Париж. Коли вона приїздила до Европи, то робила так завсіди: їздила з одного міста до другого. Ще десять, двацять літ тому була більше посидюща.

Коли Ральф відвозив її на двірець, покивав головою і спитав:

— Щож ти в Парижі будеш робити?

—Як тобі вже казала... хочу щось трошки пережити...

І засміялась так по дитячому і так тужно, що Ральф збаранів

*

До Парижа було 8 годин їзди. Заїхала до готелю і негайно казала записати дані про свою особу. Коли вписувала своє прізвище, поруч поставила дату на 15 літ менше. Передаючи зелену карточку портієрові, дивилась пильно в його очі, але він нічого не помітив. Від цього серце забилось їй живіше.

Викупалась і вибігла на бульвари. Вступила до „Кука і Синів“, щоб виміняти свій чек на пачку тисячфранківок. І пішла спокійно вулицею

Коли перейшла на другий бік, зараз запримітила „його“. Якийсь стрункий, елеґантний мужчина. З легким усміхом добре вихованого джентельмена відповів на її перелякану усмішку. Мері, як правдива дама, скрутила в бік на вулицю Едварда VII. Ні разу не повернулась, хоч почувала, що панок іде за нею.

У Фошана, де рішила вступити на чай, запримітила, що цей молодець не такий уже молодий. Це так їй підхлібило, що легко всміхнулась, поважно, як і слід добре вихованій дамі. Молоденька кельнерка могла подумати, що дама всміхається до неї. Елеґантний чужинець теж замовив чай. Він заплатив трохи раніше, ніж Мері. Коли вона тільки вийшла з льокалю, він стояв перед пікляними дверима з глибоким поклоном. Промовив до неї по анґлійськи, чистою мовою. Як могла Мері, що так тужила за якимсь переживанням, відмовитись від розмови з ним?

*

Він подобався їй дуже. Два дні мала вона нагоду подивляти його аристократичні манери і незвичайний хист до товариської розмови. На третій день довідалась вона, що його жінка — російська княжна і що він походить з одного роду у найвизначнішому суспільстві Австрії.

— І ви мешкаєте ввесь час у Парижі, Ґастоне? — спитала його. Вона звала його попросту Ґастоном тому, що не дочула прізвище, коли він їй представлявся.

— Я можу жити тільки в Парижі.

— Поправді, то я теж... — відповіла Мері, підносячи тужно свої блакитні очі.

— Якби це було чудово, якби ви могли тут жити завсіди! — і взяв її обережно за руку.

— Ви маєте чудові руки, а ваші очі попросту чарують. А як приємно розмовляти з вами... Ах, Мері, щоб ви знали, як мало є таких жінок, з якими можна вести розмову...

Вона легко торкнулася його плеч і вст..ла. Коли він помагав їй одягати плащ, спитав з усміхом:

— Чому ви все вбрані у чорному? Чи вам не булоб гарно у колірових сукнях?

— Чи вам не подобається моя сукня?

— Навпаки. Чудовий модель. Від фірми Віонне, правда?

Вона кивнула головою врадувана. Нарешті зустріла мужчину, що зрозумів її смак.

— А чи були ви вже у Марселя.

Ні, вона не була. І засоромилась. Навіть не чула цього прізвища.

— Там виставлений чудовий зразок нової сукні „Аттенше-моа“, модель, неначе створений для вашої фіґури.

Він махнув на авто. Перед кабарою Де ла Пе він уперше зважився поцілувати її, але як...! Він не сказав ні слова. І не напирав, як це звичайно робили мужчини, що хотіли, щоб вона найдовше залишалася в їх товаристві. Він поміг їй сісти в авто і попрощався, цілуючи її з повагою в руку.

*

...нтральвіїв взяд...!" Так, що мандати свої Бачинський і Щерецький завдячують не своїй організаторській праці чи популярности між народом, а лише теророві та шантажі і ласці тих, для яких потрібно було мати „на показ" пару „карпаторосів". Вся політична і партійна діяльність цих „представників народу" обмежувалася виключно на боротьбі з українським рухом. Ніколи ніхто з них у парляменті ані слова не промовив про потреби й нужди закарпатського селянства. Тому не дивно, що тепер проти аграрної партії таке обурення на селах. Цілком зрозуміла також невтральність аграрної партії щодо руху українського. Тепер, коли українське селянство, зорганізоване в аграрній партії, починає приходити до голосу, то зрозуміло, що аграрники-чехи не будуть вести боротьби зі своєю партійною масою і примушені були заняти становище невтральне щодо українського руху — хоч продовжують ще фаворизування москвофільства, але українського руху вже активно не поборюють.

А українці, члени аграрної партії, видають від себе свій часопис українською мовою „Земля і Воля", який має досить великий успіх на селах, а селяни завжди на партійних зборах домагаються зробити його партійним органом, але Бачинський і Щерецький ще в проводі партії і тому розуміють, що це спрямоване проти них і ще завзятіше виступають проти українського руху.

Факт видання аграрного часопису українською мовою дуже збентежив москвофільську верхівку аграрної партії, яка з переляку почала робити дурниці. Так в одному селі сен. Бачинський зорганізував урочисте палення української аграрної газети „Земля і Воля" й т. п. вибрики.

Щож торкається посла Щерецького, то він певно чи буде ще виступати в парляменті за заведення до шкіл московської мови на Закарпатті, бо в осені минулого року відбувалася в суді в Ужгороді дуже цікава розправа. Цей судовий процес віддзеркалює взагалі життя нашого селянства на Закарпатті, а тому коротко перекажемо його за чеською пресою. Судовий процес почався між послом аграрної партії В. Щерецьким і довірником тої партії в Верецьких Змешкалом. Змешкал писав колись до голови краєвої екзекутиви аграрної партії Мацюти довірочно про справи звязані з партійною організацією аграрної партії на Верховині. В свому листі між іншим написав, що аграрний посол В. Щерецький провадить між голодним населенням Верховини лихварські маніпуляції з худобою, незаконно обогачується з кредитової та споживчої кооперативи, в якій є головою. Як голова кредитової кооперативи заборжених там селян доводить до ліцитації, а їх майно скуповує для себе, головно це відчувається в сусідніх селах Лазах і Завадці (де недавно урядово стверджений випадок голодної смерти дитини). Далі писав, що Щерецький по лихварськи використовує скрутне становище голодуючих селян-верховинців відомим способом „кохання" худоби „на половину". Навів навіть імена: Михайло Буткович, Мих. Фулітканич, Юрко Дербал і багато ін., що стали жертвою лихварської чинности посла Щерецького. Тому, що партійним шляхом не могли погодитися, справа опинилася перед судом. Мацюта відмовився цей лист дати до розпорядимости суду, покликуючись на те, що справа іде про довірочного листа, опублікування якого могло би пошкодити інтересам партії. Суд це визнав, а тому, що сторони відмовилися закінчити справу миром, суд допустив доказ правди й розправу відложив. Після цього ледви чи аграрна партія відважиться виставити кандидатуру Щерецького до парляменту. Багате минуле й сучасна діяльність Щерецького на Верховині скорше годиться для кандидатури на героя якогось нового роману для Ів. Ольбрахта, ніж на посла — репрезентанта й захисника народніх інтересів.

Про метушню в москвофільських партіях та її вигляди в черговому дописі. *М. О.*

Як у нас працюють деякі видавництва.

Видавництво „Українська Культура" (Львів, вул. Вірменська 25, I) і його „інтерес" з одною читальнею „Просвіти".

Товариство „Просвіта" у Львові дістало дня ..IV. 1935 р. від своєї читальні в Золотниках ...дгаєцької філії, таке письмо:

„До Хвального Виділу Матірного Товариства „Просвіта" у Львові. Виділ Читальні „Просвіти" у Золотниках повідомляє, що на свому засіданні в дні 15. II. 1935 р. ухвалив зробити до Мат. Т-ва донесення з зажаленням на Видавництво „Українська Культура" у Львові. Справа представляється, як понижче слідуватиме: В дні ..Х. 1934 р. загостив до нас представник В-ва „Українська Культура" — на прізвище йому Бабяк — котрий виказався повновластю від згаданого В-ва збирати замовлення на книжки від товариств і приватних осіб, як також побирати на замовлені книжки задатки. Голова Читальні відказувався, говорив, що ми не маємо права набувати книжки по інших видавництвах, лиш через Матірне Т-во або свою повітову Філію. На те вище згаданий представник пояснив йому в той спосіб: „Як бачу, маю до діла з свідомішою людиною, одначе переконуюся, що не визнаєтеся, що то є таке В-во „Українська Культура". Тому позвольте — я вам поясню". І пояснив у той спосіб: Тому, що Матірне Т-во „Просвіта" має на свому складі велику скількість книжок, а читальні їх не побирають, витворило таке видавництво, а видавництво висилає таких людей, як я. І власне нас є тепер у Вашому повіті 15 таких людей, а якщо не вірите, можете переконатися 15. X. 1934 р. у своїй повітовій Філії, бо там у тім дні маємо всі зійтися і будемо мати конференцію. За книжки не мусите всю готівку складати, але ратами сплачувати, а то по 2 зол. місячно, бож прецінь Матірне Т-во кількакратно взивало виділи читалень, щоби замовляли книжки, але помимо того ніякі виділи читалень цього не виконали. Тому ми беремося в інший спосіб до роботи, бо хочемо переконатися, чому властиво не набувають книжок до читальняних бібліотек. Бож найновіший закон каже, що якщо не буде 500 томів у читальняній бібліотеці, то влада таку читальню розвяже". На тій підставі виділ читальні зробив замовлення на сім книжок на загальну суму 24.25 зол. Все те мали ми одержати найдалі до 31. XI. 1934 р. Уповажнений представник пібрав на замовлені книжки, як задаток 7 зол. Минув речинець, а книжок не прислали. Виділ читальні бачучи, що книжок не прислали, ухвалив на свому засіданні в дні 16. XII. 1934 р. відкликати замовлення і просити видавництво вислати лише такі книжки, які покрилиб ту квоту, яку зложено як задаток. Повідомлення це вислано до видавництва порученим листом в дні 23. XII 1934 р. під адресою, яку подав нам представник а властиво, яка була на печатці: „Видавництво Українська Культура, Львів, IV., вул. Спокійна 4". В дні 29. XII. 1934 р. вернув той лист назад, а було на нім зазначено так: **„Фірма звінента, адресат випровадзіл сен без подання адресу".** По одержанні цього листа, голова читальні удався до своєї Філії в Підгайцях, щоби засягнути інформації і одержав змінену адресу. Зараз таки в Підгайцях запакував вернувший лист у нову коверту, щоби видавництво знало, що той лист був уже у Львові, і вислав його знову поручено під зміненою адресою 3. I. 1935 р.

В дні 22. I. 1935 р. одержав виділ читальні від в-ва „Українська Культура" таке повідомлення: „До Хв. Читальні „Просвіти" в Золотниках. У відповідь на Ваше письмо доносимо, що дійсно наш представник зробив у Вас замовлення, якого ми не могли виконати... Не наша тут вина. Поступаючи згідно з Вашим письмом, висилаємо вам жадані вами книжки та долучуємо ще альбом „Української Культури", за який просимо гроші переслати в двох ратах. Рівнож маємо на складі книжки всіх українських видань*), як рівнож уділяємо всіх інформацій звязаних з книжками всіх українських видавництв. В надії, що Ви нас зрозумієте, остаємо з поважанням (Підпис: Чорпіта і печатка)".

Але мимо того до нині нема нічого. Ніяких альбомів ані інших книжок від в-ва не вимагаємо, лише ті, котрі ми просили. Крім того Виділ вимагає звернення коштів почтових у квоті 1.10 зол. Видно не обійдеться, щоби люди читали по часописах про такі в-ва. На селі людина уважає, що все, що українське, то святе. То треба дати нічліг і обійтися як зі своїм. А то, до чого доводить? Більше в нашому селі такого випадку не буде!

Виділ читальні звертається з просьбою, щоби ту справу Хв. Гол. Виділ Т-ва „Просвіта" взяв якнайскорше до розглянення, бо читальня і так великі втрати понесла, бо за ті гроші можна було одержати від Мат. Т-ва багато більше книжок по книжковій ціні. А певно Хв. Виділ скаже, що тут недбальство наше завинило. Ми і самі так кажемо, але цим разом просимо нам вибачити. — За Виділ Читальні в Золотниках: Ант. Било вр. голова читальні, Зазуляк Юрій вр. секретар, і печатка читальні.

*

Цей документ хіба не вимагає ніяких коментарів.

---

*) Між іншим „Укр. Культ." накидає читальням „Просвіти" свої видання, як портрет Грушевського і книжечку про нього, хоч ці дві річи видала „Просвіта". Що найменше дивне поступовання! (Ред.)

На другий день зателефонував до неї вже в ... год. зранку. Умовились на вечір.

— А не забудьте взяти якусь веселу сукню. Я хотів би почувати себе бадьоро.

Мері була зажурена. Всі її сукні були темні. Вона згадала модель від Марселя. Одяглась і поїхала туди. У Марселя показували їй прегарні моделі.

„Аттанде-моа" заповіла нараз розпорядчиця. Вийшла струнка моделька у сукні, якої Мері справді ще не бачила. Хоч яка висока ціна була на неї, американка не завагалась.

— Ця сукня це попросту мрія — сказала продавчиця.

Мері Вігс усміхалась сама до себе

Мрія? Цеж Ґастон.

Коли вона переходила через великий голь, почула нараз кілька голосів, як сперечались.

— Я казав вам уже раз — кричав якийсь сильний чоловічий голос — що дільниця в околиці Кука належить до мене...

— А я виловлюю свої клієнтки там, де мені хочеться. Чи ви маєте може контракт з Куком?

Третій спокійніший голос годив їх:

— Не сваріться, мої панове. Нема зашо. Від чотирьох днів ледве вдалось мені зловити одину клієнтку, якусь стару, дурну американку, що уважає себе молодою. І то ще не знаю, чи купить мені той модель „Аттанде-моа" до якого я її намовив.

Пані Мері Вігс ледве віднеснлась зробити крок уперед. Перед нею стояло трьох дуже добре одягнених джентельменів. Один із них був Ґастон — її остання мрія

Пре. *в. б.*

Присилайте передплату!

З ЖИТТЯ НАШИХ УСТАНОВ.

Загальні Збори Товариства Прихильників Мистецтва.

Дня 19. 4. 1935 відбулися в салі Т-ва „Українська Бесіда" загальні збори Українського Т-ва Прихильників Мистецтва. У зборах взяло участь 22 членів. По відчитанні протоколу з останніх зборів з 1933 року, звіт з діяльности Т-ва склав голова ради **Антін Рак.** Т-во, як виявилося, зробило у звітовому часі дуже багато. Крім виставки в листопаді 1934 р. в салях музею Н. Т. і Ш. влаштувало в зимовому сезоні цілу низку відчитів, яких прелеґентами були і члени з групи Анум: Ковжун, Осінчук, д-р Драган, д-р Іванець. Т-во видало гарну монографію про арт. маляра О. Новаківського, яка одержала першу нагороду на виставі Т-ва Прих. Книжки в Празі. Т-во закупило в Дорі парцелю враз із гуцульською хатою для О. Новаківського, як ювилейний дар у 60-ліття народин артиста. Набуло крім того площу в Дорі по пок. радн. Чачковському, де має намір збудувати оселю для малярів. Крім того завдяки пані Іванні Левицькій дістало даремне приміщення в помешканні п. Левицької для чотирьох студіюючих малярів і одного різьбаря. Крім вкладок членів, яких тепер є 52, Т-во не має ніяких фондів, тому просто дивно, як уміло і гарно веде працю, а зі звіту касієрки п. І. Левицької ми довідалися, що Т-во оперувало поважними фондами. Монографія Новаківського коштувала около 3.000 зол., з

того вже заплачено друк і кліші і виплачено навіть гонорар авторові монографії.

Присутні приняли звіт до відома і висловили подяку за великі труди для добра Т-ва пані І. Левицькій, а панні Наді Макухівній за заходи в поширенні монографії. О. д-р Застирець, як представник Провірної Комісії ствердив якнайкращий порядок у веденні книг і підкреслив великі успіхи в діяльности Т-ва.

По дискусії переведено доповняючі вибори Виділу. Однодушно вибрали присутні головою радн. А. Рака, що зрікся був головування, а Виділ доповнено новими членами, а саме ввійшли до нього: п. Колтунюкова, прок. Гриневецький і п. Заяць. Заступниками стали п. Вічковська, Ліськевичева і п. Пенчак. Провірна Комісія і Мировий Суд ті самі, що минулого року, з тим, що ввійшли ще туди п. Нижник і Рудакевич як заступники М. Суду.

По зборах на салі розльосовано 7 образів Мороза, Гаврилюка, Плешканівної, Іванюха, Малюци і Нижниківної між членів Т-ва. Щасливцями виграних льосів були п. І. Галущинський, д-р Ст. Дмоховський, о. д-р Застирець, прок. Гриневецький, п. Залевський, п. Вічковська й ін. Лев Шепарович.

НОВИНКИ

— **ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.**

— **Припинили податкові екзекуції.** Скарбова палата в Луцьку в порозумінні з волинською рільничою палатою, звеліла скарбовим урядам припинити екзекуції податків у селян підчас осінніх засівів до 30 квітня ц. р.

— **Зміна краски ваґонів.** Оливкова краска, якою помальовані особові ваґони польських залізниць, показалася непрактичною, тому що є мало відпорна на атмосферичні впливи і дим з паровозів. У звязку з тим міністерство шляхів наказало зробити проби з трьома красками: ґранатовою, зеленою і сірою. Проби роблять у варшавській і познанській дирекції. Щоб улекшити пасажирам відріжнювання ваґонів І. і ІІ. кляси від ваґонів ІІІ. кляси, пробні ваґони перших двох кляс одержать під дахом смугу помаранчевої краски. Проби потревають 12 місяців, опісля вибереться відповідну краску, якою постепенно будуть помальовані всі особові ваґони польських залізниць.

— **З Польщі.** В Познані арештовано секретаря прокуратури при окружному суді, Казимира Страйха за хабарництво. — В бидгоському повіті викрито злодійську шайку, якої герштом була 28-літна жінка. — В Торуні експльодував у бальоновій галі збірник газу, причому згоріла одна бальонова особа.

— **Небезпека нової ледяної доби.** Як повідомляє американська преса, звідомлення адмірала Бирда з його другої подорожі до південного бігуна принесе важні наукові ревеляції. Ледова полоса довкола бігуна посувається в напрямі Австралії зі швидкістю одного кільометра протягом року. Бирд не пояснює, чи ті ледові маси переходять в океан чи поверхня їх росте. В другому випадку могло би це спричинити сумні наслідки для земної кулі. Це значилоб, що земля йде знову до ледяної доби і колись ціла покриється ледяною верствою.

— **Екзекуція одної революціонерки.** В Атенах страчено перед кількома днями незвичайну венізелістичну революціонерку. Була це папуга, яку її пан, власник одної атенської каварні, що користується великою фреквенцією гостей, навчив був виголошувати від довшого часу слова: „Хай живе Венізельос! Геть з його ворогами!“. Ці слова папуга викрикала десятки разів щодня аж до останнього повстання Венізельоса і гості слухали їх спокійно. Колиж революта провалилася, всі гості перемінились, бодай назверх, на здекларованих противників Венізельоса. Тільки папуга осталась вірною свому: „Хай живе Венізельос!“ Ця політична демонстрація викликала серед гостей каварні велике обурення, яке довело до того, що зажадано інтервенції збройної влади. Одного дня примашерував перед каварню військовий відділ. Його комендант зловив папугу і зробив з нею коротку справу: скрутив завзятій венізелістці голову! Після цієї екзекуції відділ вояків відмаширував до своєї команди, щоби здати їй рапорт, що приказ виконано.

— **Родина Баха.** Славний німецький композитор Бах, якого згадує тепер цілий світ з приводу роковин його уродин, знаний був також з того, що мав 18, а дехто каже аж — 22 дітей. Що правда, він був двічи жонатий. Одного вечора коли всі діти були вже в ліжках, прийшов до Баха один гість. Побачивши в кухні щось 40 черевиків, він сказав збентежено: „Ах, дуже перепрошую, я попався в робітню шевця. А куди йти до пана Баха? — Оповідають, що міська поліція, коли батько родини з жінкою і дітьми йшов вулицею на прохід, була дуже занепокоєна, що готовиться якесь заворушення в місті.

— **Ріжні вістки.** У Відні арештовано ґінекольоґа Рота, якому вмерли дві пацієнтки наслідком переведених операцій. Показалося, що Рот зовсім не має лікарського диплому і лікував зовсім безправно. — Населення Японії числить за найновішою статистикою коло 100 міліонів осіб.

ДИВОГЛЯДИ.

ЯК ЗА ЦАРСЬКИХ ЧАСІВ.

Із Москви приходять звістки, як там підготовляються, щоб приймати французького міністра закорд. справ Ляваля. В опері дадуть „Вогні Парижа“ балет із франц. революції, в опереті „Донька Мадам Анґо“ у театрі Маврогольда песи Чехова. На останній стації підземельної залізниці яку огляне Ляваль 20 артистів у костюмах із франц. революції деклямуватиме відповідні твори. Ляваль дістане в дарунку один рукопис Вольтера із ленінґрадської бібліотеки вартости 75.000 фр. У Кремлі буде великий баль, на якому Літвінов танцюватиме (як догадуються) з донькою Ляваля. На обіді у Літвінова подаватимуть ще вина з царських льохів... досі невипиті (річ зовсім неймовірна, хто знає апетит москалів, коли можна пити на чужий рахунок). Лявалеві присниться у Москві подорож Поанкаре до Петербурга безпосередньо перед війною і мучитимуть його кошмари, що він опинився у царській Росії, де цар має обличчя Сталіна.

Дописи.

НАДВІРНА.

Вибори в Яремчі. 9. ц. м. відбулися вибори до волосної управи волости Яремче, що в її склад входять громади Дора, Ямна, Луг й Яремче. Не зважаючи на великий натиск всі радні українці (9) голосували на свого кандидата на війта, яким вибрано п. Андрія Меруновича. Підвійтом вибрано п. Івана Коризну (поляка). Контркандидат на війта (поручник Е) на загальне число 16 волосних радних одержав 7 голосів, в тім один жидівський. На жаль староство уневажнило вибори й наказало другі — **Ю. К.**

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 22. IV. год. 3·30 поп. „Крик“.
Понеділок, 22. IV. год. 7·30 веч. „Таємне конто“.
Вівторок, 23. IV. год. 7·30 веч. „Небожеська комедія“.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 22. IV. год. 3·30 поп. „Покружний метр“.
Понеділок, 22. IV. год. 7·30 веч. „Айнштайнова теорія“.
Вівторок, 23. IV. год. 7·30 веч. „Айнштайнова теорія“.

Цирк Станевських, площа Бема.

Понеділок, 22. квітня, дві вистави, початок год. 4·30 і 8·15 веч.

Кіна.

АДРІЯ: „Авантюрниця з Техасу“ та додаток.
АПОЛЬО: „Недокінчена симфонія“.
АТЛЯНТИК: „Червоний султан“ (Абдуль Гамід).
ВАНДА: „Кавалькада“.
ГРАЖИНА: „Антко Поліцмайстер“ (Ад. Димша).
МІРАЖ: „Нана“ з Анною Стен.
МУЗА: „Мальована заслона“ з Гретою Ґарбо.
КАСІНО: „Були собі два гільтаї“ (Льорель і Гарді).
КОЛІСЕЙ: „Мусиш оженитися“, ревія „У нас весело“.
КОПЕРНИК: „Баль у Савою“ (Джіта Альпар, Ганс Ярай).
МАРУСЕНЬКА: „Жид Зіс“ (Конрад Файт).
ПАКС: комедія „Його ексцеленція“ та та додатки.
ПАЛЯС: „Проданий голос“ (Шмідт).
ПАН: „Велика парада“, кольороване „Мікі Маус“.
РАЙ: „Ігумен Кордецький“.
СВІТ: „Уланські обіти“.
СОНЦЕ: „Небесні птахи“ та ревія.
СТИЛЕВЕ: „Московські ночі“ і ревія.
УТІХА: „Присмирники індіян“ і ревія.
ХИМЕРА: „Розсміяні очі“ (Шерлі Темпль).

Закордонне радіо.

Понеділок, 22. квітня 1935.

Відень (506,8) 10·50 Бахові твори, 12·55 Легка музика, 15·35 Фр. музика, 19·20 Спів (Шварц, сопр.), 20·00 Щось для кожного (муз. сп.), 22·25 Вагнерівський вечір (муз. сп.), **Мор. Острава** (269,5) 9·15 Шлеські нар. пісні, 15·00 Хор, 17·40 Вес. пісоньки, 18·15 Стирійські пісні, **Прага** (470,2) 9·15 Віольонч. реціталь, 19·30 „Якобіни“ оп. Двожака, **Париж** (1648) 12·15 Концерт, 14·00 Радіосценки, 16·00 Легка музика, 19·00 Пісоньки, 20·00 Вес. авд., **Білгород** (437,3) 16·30 Пісоньки, 20·00 Із загребського театру, **Берлін** (356,7) 18·00 Вес. кабарет, 19·00 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 11·30 Генделеві твори, **Кельн** (455,9) 10·30 Хор, 12·00 Легкий концерт, **Ляйпціґ** (382,2) 17·50 Пісоньки й танці, 20·00 Симф. концерт, **Мінхен** (405,4) 11·30 Соната форт. а-дур Моцарта, 14·30 Композитори Швабії, 17·45 Камер. концерт, **Будапешт** (550,5) 16·35, 22·25 Циг. й популярна музика, 18·45 Скрипка, 19·50 „Князь Боб“ оперета Гуски. **Міляно** (368,6) 11·30, 13·10, 17·05 Легка й популярна музика, **Рим** (420,8) 17·05 Солісти, 22·00 „Іль Реуччо е іль суо Круччо“ муз. казка Сільвія Неґрі.

Вівторок, 23. квітня 1935.

Відень (506,8) 14·00 Сп. реціталь Кюріпа, 17·00 Форт. реціталь, 20·15 Комедія зі співом, 21·00 Концерт, 12·20 Сп. реціталь Ол. Шведа (барит.), **Братислава** (298,8) 18·10 Скрипка, 21·00 Берсон у Ґріґових творах, мельодрама з уч. орх., **Брно** (325,4) 10·15 Концерт сальон. орх., 17·05 „Великдень“ Рахманінова на два форт., **Прага** (470,2) 17·45 Оп. арії, 18·25 Твори В. Гроса (муз., сп.), 19·10 Сольо на арфі, **Париж** (1648) 20·45 Музика, поезія, спів, **Берлін** (356,7) 19·00 Камер. концерт, 20·45 Танок довкола сонця (сп. поезія, муз.), **Кенігсвустергавзен** (1571) 14·00 Муз. всячина, 17·45 Спів (Давид Блейр Косин, тенор), **Кельн** (455,9) 12·00 Концерт, 16·00 „Давідсбіндлертенце“ Р. Шумана (форт.), 17·00 Фіна. муз., **Мінхен** (405,4) 20·45 Нар. музика, пісні, **Будапешт** (550,5) 12·05 Скрипка, 19·50 Циг. музика, 20·45 Симф. концерт, **Міляно** (368,6) 11·30 Легка музика, 20·45 „Княжна чардаша“ оп. Кальмана, **Рим** (420,8) 13·15, 17·30 Легка музика, 20·45 Віольончеля, 22·00 Концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 22. квітня 1935.

9·00 Ранішня авд., 10·05 Богосл. з Познаня, муз. з гр. пл., 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Шовкові рожі — гутірка для жінок, 12·15 Муз. пор. з Ґріґових творів, 14·00 Найгарніша гр. пл., 15·00 Лісова скринька, 15·15 Концерт, 15·45 Невичерпані вартости сільського народу, 16·00 Концерт солістів (Ірина Дубиська скр., Ол. Міхаловський бас), 16·35 Відгомони піль і лісів на весну, 16·55 Для ст. дітей „Великдень“, 17·25 Гр. пл., 17·35 Метч Бреслав — Лодзь, 18·00 Фільм. огляд, 18·15 Сальон. музика з гр. пл., 18·30 Радіослухачі ріжних фахів говорять, 18·45 Італійська пісонька й октет Сквайра з гр. пл., 19·25, 19·36 Спорт. вістки, 19·35 Вояцька авд., 20·00 Дингус, Сміґус! — суіта Сеґетинського (орх., солісти), 20·45 Веч. денник, 20·55 Там, де кінчаться трамваї, 21·00 Симф. концерт, 22·00 Реклям. концерт, 20·15 Метч теніс. Англ. Клюб — Леґія, 22·40 Музика з гр. плат.

Вівторок, 23. квітня 1935.

6·30 Ранішня авд., 7·50 Практ. вказівки 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Концерт камер. орх., 12·35 Хвилинка для жінок. 12·55 Полудн. денник, 13·05 Вок.-муз. концерт, 13·45 З ринку праці, 13·50 Експорт, 13·55 Біржа, 14·00 Легка музика з ґр. пл., 15·45 Концерт орх., 16·30 Гутірка для найменших дітей, 16·45 Музика з гр. пл. — Сірнов, 17·00 Скринька П. К. О., 17·15 Брамс: Соната ф-моль оп. 34 да два форт.. 17·50 Жінки в таборі праці, 18·00 Пісоньки. 18·15 Театр. фрагмент, 18·30 Реклям. концерт, 18·45 Легка музика з гр. пл., 19·15, 19·50 Актуальний фейл., 19·25, 19·30 Спортові вістки, 19·35 Пятнадцять хв. на гітарі, 20·00 Лише для дорослих, авд. старих пісеньок, 20·45 Веч. денник, 20·55 Яп працюємо, 21·00 У пятьдесятиліття львівської радіостанції (промова, ревія), — 22·30 Памятник траґ. кохання — Марія на Д'Алькофорадо, 22·45, 23·05 Легка й танк. музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.